

Nagygéci Kovács József

Holtbiztosan augusztusi

Augusztus 1.

Tegnap is, ma is Katlanozás. Az „országvilág” legjobb fesztiválja, Pannon Tükörözéssel, benne például Szálinger Balázs nagy haza-versével, a Jó reggelt!-tel. Videó is van, a szerző a Vylyan-terazon a gomolygó fónnel küzdve (lapok repülnek minden irányba) olvassa fel, mi meg (a drága főszerkesztőnk meg én) ülünk a fűben és büszkélkedünk.

Augusztus 2.

Gyógyulás Harkányban: hinta, gyógyvíz, óvatos, de intenzív testmozgás, élni jó. Nincs más érvem.

Augusztus 3.

Tíz éve halt meg Cseh Tamás. „Emlék, emlék, a keltezés, különös módon váltják egymást fel az évek, kedves Irén, a keltezés” – a MH-ban BL versmélységű visszagondolása, amiben jelen időben beszél. És szép programok a Katlanban. Egyáltalán: a Katlan. Nemnormálisak, hogy normálisak.

Augusztus 4.

D-vel utazom együtt Pestig, Lábjegyzetek szerkesztőség, R. igazoltan távol. Meséli, hogy mostanában gyorséttermi termékek névadójaként dolgozik. Meséli, hogy az a jó, ha emberneve van a hamburgernek, valami jellemző vezetéknev és alliteráló keresztnév. Meséli, hogy az otthonosságérzés a lényeg. Mesél.

Augusztus 5.

Zágoni Balázs ifjúsági regényét olvasom, A Gömb. Sci-fi, disztópia, csupa fancy (ejtsd: fenszi) jelző. Szerintem apa-regény. Miért, melyik regény nem az nekem?

Augusztus 6.

Honort intézek, mert volt még a Katlanban egy beszélgetés, három tehetséges pályakezdővel. Jó rozéfröccsök voltak, egyikük a tüzes bor, másikuk a pezsgő szóda. A harmadik az ibrik, amiben az ital van, kancsó, vagy hogy is mondják. Köcsög.

Augusztus 7.

Végre beszélek G. bácsival, atyai barát, születésnapjára Magyar Hang előfizetést kapott, köszöni. Míg fontos stallumot hordott, ritkán kerestem, most, hogy nem nyomja már a vállát, sokkal szabadabb (vagyok én is a keresésben). Azonnal lelkesülni tudunk egy-egy friss jó olvasmányért, egyébért. És mindig szóba kerül valami Cseh Tamás. Idézek, folytatja, idéz, folytatom. „Ez ilyen. Jó kis hely.”

Augusztus 8.

Szólótőkék a Vylyan-terasz körül. Ipacs-Szabó főborázmester büszkén mondta, hogy 4000 (vagy 40ezer, nem tudom) tőke van a birtokon. Jó lenne egyesével mindet megszámolni, annyi idő jó lenne még.

Augusztus 9.

A. hív, hogy egyeztessük a jövő évi Katlanozást. Évek óta egyeztetjük, kölcsönösen jót tennének egymásnak a jelenléttel, A. való a Katlanba, a Katlan való A-nak. Az egyeztetés meg nekem.

Augusztus 10.

Szurkolói kártyát beszerezni megyünk, F. meg én. Vénaszkenner, sorbanállás. Elkészül, kedves pultos néni átnyújtja. F. nem fogja meg. UTE-s a lelkem, de azért ha bejutna a Fradi a BL-be elviselné, hogy mondjuk, Firmino-t közelről láthatja! Mondjuk, azt én is.

Augusztus 11.

„Olykor az egész ország/Mint vasbeton házmasterállás,/Sértődékenység, teatralitás,/És kevesebb kőoroszlán több lenne,/És több szabadság néha kevesebb,/Kevesebb mosoly néha igazabb” – még mindig Szálinger Jó reggelt!-je.

Augusztus 12.

Egy egész napot átaludni.

Augusztus 13.

Meccsnap. Felfelzés, zuhanás, mélyrepülés. Leginkább mélyrepülés.

Augusztus 14.

„A négyből három félidőben egyenrangú partnerei voltunk a Dinamo Zagrebnek.” (X.Y., magyar labdarúgásból élő)

Augusztus 15.

Az előző napokhoz: „Kedves József Kovács, örömmel értesítjük, hogy jegyvásárlása és fizetése sikeres volt. A rendelésösszegzőt az ehhez az e-mailhez csatolt számlán találja.” – jegyek az EB-re. Minek? Mert a szurkolás maga az irracionalitás, azért.

Augusztus 16.

Kezemben (gépemen) az új Térey-kötet.

Augusztus 17.

„Gyásmunkás, hallasz-e?” „Én már nem.”/„Csomagolsz?” „Maradok.” „Mi az új munkád?”/ „Temetem a birkatürelmet,/Mától lázadok.” (TJ)

Augusztus 18.

Hogy fogok én bármit is írni a Téreyről?

Augusztus 19.

19..19..19 éve világmagyarázat és istenbizonyíték ez a nap, és bár sosem gondoltam, hogy én folytatódok, mégis csak a hála, ami eszembe jut. Csend és hála. A zirci apátsági templomban töltöm a délelőttöt, gregorián ünnepi énekek között, élvezem a dallamot és a latin szövegeket, és az én ünnepeltemre gondolok, aki – neki fel nem róható okokból – a barátaival mulat.

Augusztus 20.

„Tervünk, mint hősipkás csúcs. De feljutottunk. Azonban ne ájuljunk el. Cél: bojtra feljutni!” „Gusztus húsz”-kor, „kotmányunk” napján a tüneményes Rajhona Ádámot és a többieket közelebbinek gondolom, mint bármit az ünnepből.

Augusztus 21.

Katlanról maradat perui kávé, mert „minden hajnalban van egy holtbiztosan augusztusi húsz perc, amikor nem telik az idő” (Szálinger, lásd fentebb). Ezekben a húsz percekben élek.

Augusztus 22. ~~~

Augusztus 23.

Magyar sellő érkezett e-mailben. Ilyen egy könyvcímet! Sellő tenger nélkül. Lápi lúdvérc lesz az. Magyar.

Augusztus 24.

Telefonon keres a m-i futballklub elnöke, mennék-e edzősködni. A kölyökcapatnak van edzője, de nem mindenki fér be a keretbe, a maradék viszont elszivárog, ha nem foglalkozik velük senki (s akkor oda a TAO, nem mondja, tudom anélkül is). Legyek résztli-edző. Persze, hogy leszek.

Augusztus 25.

„Sejtjük, hogy igazából minket tekintenek meg inkább, tiszta farmer, azért a szövetnadrágig nem megyünk el, méltósággal, mint egy főintéző, indulunk a villamoshoz.” (Szolcsányi Ákos, Medvészet, Pannon Tükör Online.) I love my job.

26. Hétfő. „Nekem rengeteg energiámba került nap mint nap, hogy a precizitásnak legalább azt a mértékét fenntartsam, ami nem minősül botrányos slendriánságnak.” (András László)

27. Baj van, keres meg az m-i elnök, a menőedző lelépett (a labdákat is elvitte, a szemét), most már nem csak a résztlinek, de a rendes csapatnak is edző kell. Két napot vállalok, plusz meccsek. Kapok melegítőt (csapatszerelés), úgy hordjam, hogy Dukon Béla bácsié volt. Tudom-e, ki az a Dukon Béla bácsi? Viccelsz, megvolt gombfociban!

28. Nekrológért fizetést felvenni. Nem.

29. Gazda Albert exújságírónak mondja magát az Az élet meg minden podcast nagyinterjújában. Amúgy tényleg, mostanában inkább szépíró. Részemről tudom követni.

30. Túl hosszú ez a hónap.

31. Évek óta először semmiféle tanévnyitón nem kell jelen lennem. Egyre mégis elmegyek, megfigyelőként állok hátul egy újbudai templomban. Gyerekek, „tanarak” (Majzik V.). Imádkozom értük: a későn jövőök, az utolsó padban olvasók, az új osztálytól szorongók, a szerelmi csalódottak, a pattanásokat eltüntetni nem tudók, a hirtelen meghízottak és kórósan lesoványodottak, az „élet az, ami velünk történik, miközben nekünk más terveink vannak”-emberek védőszentje, én.

Bödecs László

Szeptember

Szeptember 20.

Azon gondolkozom, micsoda bűn ilyen rémes, fémvázás, ócska beton és üveg épületet hányni a Duna-part egyik legszebb városi szakaszára – megint egyetemre járok, egyre több és egyre nehezebb szöveget szerkesztek, olvasok, ezek járnak a fejemben valami különös, kínzó sejtés kíséretében.

Szeptember 21.

Az agyam mindehhez túl lassú, talán alkalmatlan, azért megvetem a lábam, mint ez a BME aztán MOME aztán Pázmány épület, oda nem illón, de peckesen, ahol épp vagyok, mostanság.

Szeptember 22.

Álmomban halott voltam: A Földön elburjázott a növényzet, óriás indák lógtak a fákról, az emlősök helyett megint egyes hullófajok vették át az uralmat, ahogy azt a Kopernikuszi elv szerint várni lehetett.

Szeptember 23.

De prímszámok nagy titkára, a zéta-függvény nullpontjaira nem sikerült időben rájönni – nem volt többé, aki a számokkal bíbelődjön, tudatos megfigyelője nélkül az univerzum olyan magányos volt, mint aki a szerelme nélkül nézi vasárnap a naplementét.

Szeptember 24.

Ezt a napot kihagytam, úgy látszik, keddi nap volt, biztos voltam valamerre, mi történhetett?

Szeptember 25.

A kép sík terében a mélybe tartó vonalak közelítenek egymáshoz, áttörik a kép határait és látszólag a végtelenben futnak össze, az enyészpontban, hívhatjuk így.

Szeptember 26.

Az ilyen lényeges pontok felfedezése nélkül még azt is hihetnénk, hogy az életünk jobbára céltalan, kiszámíthatatlan örvény.

Szeptember 27.

Könnyű bezárni a szíved, könnyű kizárni másokat, szeretni nehéz.

Szeptember 28.

Egy idős nénit láttam az Üllőin, a fal mellett csoszogott járókerettel, valószínűleg azért, hogy oldalról is legyen támasza, éppen azon küzdött, hogy kikerülje a fal mellé állított elektromos rollert, feltűnt a járművek elemi különbsége és hasonlósága.

Szeptember 29.

A matematikát, bár nem értem, tudom, miről szól, Ottlik így fogalmaz: „matematika messze fölötté áll minden evilági és túlvilági hasznossági kritériumnak, akárcsak a művészet [...] véletlenül mind a ketten az emberiség létét, életben maradását biztosítják.”

Szeptember 30.

Sokszor közhelyek jutnak az eszembe – az életünk nem túl egyedi, sok mindenben különbözünk másoktól, legalább annyi dologban, vagy még többen, viszont pont ugyanolyanok vagyunk.

Szeptember 12.

Szombathelyen, a könyvtárban egy évvel a megjelenése után végre bemutatjuk a második verseskötetemet, Az árvíz helyét – közös érdeklődésünk a gitárossal a Radiohead, váratlanul míg én az egyik szerelmes verset olvasom, beúsztatja a Creep akkordjait, a fejemben a szöveg, amikor a refrénhez jut: "But I'm a creep, I'm a weirdo."

Szeptember 13.

Milyen szépen agonizál a megkínzott természet.

Szeptember 14.

Tegnap Ölbón, egy félkész parasztházban, megsimogattam egy apró macskát, ami félig lelógott a néhány éve ültetett gyümölcsfáról, a telek végében hallatszott a patak csobogása, mert a hódok lejjebb húzódtak, a közeli építkezés miatt, gátat építeni.

Szeptember 15.

Véletlenül sikerült letörölnöm az összes korábbi egy mondatot – milyen szerencse, hogy alig írtam meg párat.

Szeptember 16.

Az első nap újra az iskolában, a BME Z épületének, amit most a Pázmány bitorol, steril folyosóion keresem a férfi WC-t; nagy meglepődés, alig lehet rábukkanni, a bölcsész szakokon a lányok sokszoros túlsúlyban vannak, ilyen az esztétika is.

Szeptember 17.

Örkény novellái mesteriek, gyakran elejétől a végéig végletekig csiszolt írástechnikával vannak megcsinálva, éppen ezért a levegő hiányzik belőlük néha, hogy lélegzetet kapjon valami a logikán, vagy a szintén megérezhető, ezért kiszámítható éles váltáson kívül valami

Szeptember 18.

Nem a hiba hiányzik, de az írói felfedezőút, az elengedés hathatós gesztusa.

Szeptember 19.

Szinopszis Szabó Róbert Csaba bányanovellájáról: az ember tíz körmével váj, hogy megtalálja az igazságot, a boldogsághoz türelem kell, elillan mint (...)

Szeptember 20.

Egy halom szén összerakva a csillére, fekete mikrokozmoszán grafitosan megcsillan a fény.

Szeptember 1.

Emlékszem az egyikre: A semmiben hinni olyan, mint nem menni el a pékségbe, aztán panaszkodni reggel, hogy nincsen a lekvár alá kenyér.

Szeptember 2.

Látom ma Garaczinál, Bartók Imrétől: Nem tudunk semmit, de a semmi tud rólunk.

Szeptember 3.

A semmi a tudatlanság fejében csücsül meg, bárgyú arcocskával.

Szeptember 4.

Az élet pedig maga a tudás – Proust szerint, azért élünk, hogy aztán, amit éltünk valamiféle regényben összerendezhessük, ha eljött az ideje.

Szeptember 5.

Végre igazi költő leszek, szabad és szegény.

Szeptember 6.

Büszkeség helyett, mostanában hálát érzek, nem azt, hogy igen, megcsináltam, hanem köszönöm, hogy túléltem.

Szeptember 7.

KérjeteK, keresseteK, zörgesseteK.

Szeptember 8.

Nagytakarítás, az egész nyár lustaságát, porát, pókhálót, szúnyogtetemeit kell eltüntetni, a mosóvíz egészen fekete lesz délutánra, de kész.

Szeptember 9.

Nagyjából egy hónapja volt a lánykérés, nem gondoltam volna, hogy mennyire nehéz kimondani ezeket a szavakat, felolvasni az erre az alkalomra írt verset – ekkora sikerült a nyersebb részeket kiérlelni, és eladni egy folyóiratnak a szöveget, kell a falra.

Szeptember 10.

Ez legyen a vége: sosem tudva, hogy túl későn, épp időben, túl korán, a dolgok ha megvannak, azért próbálkozni kell, ha nincsenek meg még, akkor is próbálkozni kell, próbálkozni kell, jobb ötletem úgysem támad, mi értelme, hogy ne csináljak semmit?